На троні цар сидить,
Сьогодні учта в нього.
Сатрапів тлум шумить,
Горять вогні в чертогах.
З Єгови чаш, давно
Священних в Іудеї,
Зухвало п'ють вино
Язичники Халдеї.

Аж раптом на стіні,
Скувавши страхом лиця,
Неначе вся в огні,
З'явилася правиця.
Як на піску, вона
Перстом на стіни пишні
Виводить письмена
Таємні та зловісні.

Цар скам'янів і зблід,
Поник, як в бурю колос,
Уста його, мов лід,
Тремтить цареві голос:
"Покликати волхвів!
Хай наймудріші маги
Тлумачать тайну слів,
Що нам втяли розваги".

Халдея іздавен
Відома мудрецями,
Але до тих письмен
І їм бракує тями.
Ось вавілонський жрець
Явився між сатрапів,

Та слів старий мудрець
Збагнути не потрапив.

Позвати цар звелів
Тут бранця-чужаницю,
Що й розгадав тих слів
Зловісну таємницю.
У розпалі забав
Гримлять слова пророчі:
Що він вночі сказав,
Збулося все по ночі:

"Загине Вавілон,—
Над ним нависла кара.
Могила, а не трон
Чекає Валтасара.
І мрець уже він сам,
У савані й короні...
Вже ворог біля брам,
І сяде Кір на троні!"

1815